

część poborów za każdy rok służby odbytej w czynnej służbie albo w armiach na lądzie i morzu.

Emeryturę podwyższa się o 10% wszystkim uprawnionym, mającym na utrzymaniu 3 dzieci do lat 16; przy liczbie wyższej niż troje dzieci, wynosi dodatek na dzieci 5% za każde dalsze dziecko. Ogólny dodatek na dzieci nie może przekraczać 3/4 zasadniczego uposażenia emerytalnego.

Art. 3. Funkcjonariuszom czynnym, mającym korzystać w przyszłości z ustawy emerytalnej potrąca się z ich uposażeń 6% na emeryturę.

Art. 4. Wszystkie dodatki do pensji funkcjonariuszów czynnych podlegają również potrąceniu w wysokości 6% na emeryturę.

Art. 8. Prawo do emerytury osiąga się normalnie po 60 latach wieku i po 30 latach rzeczywistej służby państwowej, pełnionej stale w jednym miejscu. (Partie sedentaire). — Dla funkcjonariuszy i urzędników, którzy najmniej przez 15 lat pełnili służbę aktywną (partie active), wystarczy 55 lat wieku i 25 lat służby. — Granice wieku oznaczone są według rodzaju służby i kategorii urzędu przez ustawy administracyjne.

Art. 9. Do lat służby cywilnej, odbytej poza Europą przez funkcjonariuszów, mających korzystać z niniejszej ustawy, dolicza się o 1/3 więcej lat służby rzeczywistej, a więc za 3 lata służby liczy się do emerytury lat 4, jednakowoż tym funkcjonariuszom, którzy stale pełnili służbę na terenach Afryki północnej, dolicza się w ogólności tylko 1/4 część lat służby.

Art. 10. Służbę cywilną włącznie służby prowizorycznej, odbytej w różnych instytucjach państwowych i w administracji państwa, liczy się dopiero od ukończenia 18 roku życia.

Art. 11. Funkcjonariusze i urzędnicy cywilni mogą być przeniesieni w stan spoczynku na własne życzenie lub z urzędu.

Przeniesienie w stan spoczynku z urzędu nie może nastąpić przed czasem, w którym zainteresowani osiągną granicę wieku przyznaną im w art. 8 ustęp ostatni niniejszej ustawy, z wyjątkiem wypadku, w którym Minister uzna, że interes służby wymaga zwolnienia ich z pełnionych funkcji.

Przeniesienie na emeryturę w tym wypadku z urzędu nastąpić może tylko:

1. jeżeli niezdolność do służby spowodowana jest upadkiem sił umysłowych funkcjonariusza. Wówczas przeniesienie na emeryturę następuje po orzeczeniu osobnej komisji;
2. jeżeli niezdolność do służby spowodowana jest upadkiem sił umysłowych funkcjonariusza. W takim przypadku przeniesienie na emeryturę następuje również po orzeczeniu stosownej komisji;
3. jeżeli zainteresowany wypełnia swój urząd w sposób niedostateczny. Przeniesienie na emeryturę nastąpić może po orzeczeniu osobnej komisji administracyjnej wzgl. Rady Dyrektorów, w skład której wchodzić muszą dwaj reprezentanci personelu.

Wniosek o przeniesienie na emeryturę postawiony być musi na 6 miesięcy przed terminem. Jeżeli wniosek uzasadniony jest niedostatecznym zdrowiem, uznanym przez zaprzysiężonego dok-

tora, przeniesienie na emeryturę nastąpić może dopiero po upływie tego czasokresu.

Art. 12. Służbę wojskową, odbytą bądź w armii lądowej, bądź na morzu, uważa się na równi ze służbą cywilną pod względem praw emerytalnych. Służbę tę uważa się za efektywną.

Art. 17. Funkcjonariusze i urzędnicy cywilni, którzy z wyjątkiem wypadku inwalidztwa opuszczają służbę państwową z jakichkolwiek przyczyn przed nabyciem prawa do emerytury, mogą żądać zwrotu wpłaconych składek emerytalnych.

Takie samo prawo żądania zwrotu wpłaconych składek emerytalnych mają funkcjonariuszki i urzędniczki, matki trojga żyjących dzieci, które wystąpiły ze służby przed nabyciem prawa do emerytury.

Funkcjonariuszki i urzędniczki zamężne, wzgl. matki, które pełniły służbę co najmniej przez lat 15, mają prawo do pensji emerytalnej, policzalnej za każdy rok służby w wysokości po 1/60 wzgl. 1/50 przeciętnej ich ostatnich poborów przewidzianych w art. 2 tej ustawy.

Art. 18. Funkcjonariuszki i urzędniczki zamężne względnie matki wymienione w ostatnim ustępie art. 17 mają prawo do dodatków na dzieci w myśl art. 2.

Art. 19. Funkcjonariusze i urzędnicy cywilni, mogą wyjątkowo otrzymać emeryturę bez względu na ich wiek lub czasookres służby czynnej, jeżeli stracili możliwość dalszego pełnienia służby z powodu aktu poświęcenia się w interesie publicznym, wskutek narażenia swego życia na szwank w wypadku ratowania życia jednej lub więcej osób, oraz z powodu ulegnięcia napadowi podczas pełnienia ich funkcji.

Emerytura w tym wypadku wynosi 3/4 ostatnio pobieranych poborów.

Art. 20. Jeżeli funkcjonariusze i urzędnicy cywilni znajdują się w absolutnej niemożności pełnienia służby z powodu choroby, skaleczenia wzgl. nieszczęśliwego wypadku w czasie pełnienia obowiązków służbowych, mogą oni być spensjonowani tak na własne życzenie jakoteż z urzędu.

Niezdolność do służby musi być stwierdzona przez specjalną komisję składającą się z:

- 1 urzędowego lekarza zaprzysiężonego,
- 3 urzędników wyznaczonych przez Ministra,
- 2 urzędników tego samego działu służby zainteresowanego.

Zainteresowany ma prawo wglądu do swych akt osobowych i domagania się dopuszczenia do komisji lekarza z własnego wyboru.

Art. 21. Jeżeli funkcjonariusz wzgl. urzędnik cywilny stał się niezdolny do dalszego pełnienia służby z powodu nieszczęśliwego wypadku zaszczerpo podczas pełnienia obowiązków służbowych, przysądza mu się emeryturę w wysokości 1/3 ostatnio pobranego uposażenia w czynnej służbie, a jeżeli ta pensja jest niższa od kwoty 1500 frs wartości przedwojennej, może mu być przyznana pensja starcza, wyliczona za każdy rok służby o 1/30 wzgl. 1/25 minimum uposażenia wymienionego w art. 2 niniejszej ustawy, ponadto zainteresowany ma prawo do osobnej bonifikacji służby kolonialnej wzgl. polowej.